

Sygn. akt **V Ca 1496/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Majewska
-----------------	---------------------------

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa C. M.

przeciwko (...) z siedzibą w K. (N.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt II C 634/20

1. oddala apelację;

2. zasądza od C. M. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. (N.) kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1496/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2020 r., C. M. wniósł o zasądzenie od (...) (spółki akcyjnej) z siedzibą w K. kwoty 250 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty, liczonymi od dnia 16 sierpnia 2019 r., do dnia zapłaty. Ponadto, wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2020 r., Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w punkcie 1 oddalił powództwo; w punkcie 2 zasądził od powoda C. M. na rzecz pozwanej (...) z siedzibą w K. (N.) kwotę w wysokości 287,00 zł (słownie dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Jednocześnie zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 3 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, poprzez jego nieprawidłową wykładnię, polegającą na przyjęciu, że aby móc się powołać na przepisy owego Rozporządzenia, pasażerowie powinni udowodnić swoje stawienie się na odprawę - co stoi w sprzeczności z prawnie wiążącym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

b) art. 8 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 4 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 poprzez przyjęcie, że w wyniku odmowy przyjęcia na pokład Powoda wbrew jego woli Pozwana podjęła wszelkie racjonalne środki;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wyłącznie w oparciu o wskazania strony pozwanej, jakoby Powód z własnej winy tudzież woli nie stawił się w wyznaczonym czasie do odprawy na drugi lot wykonywany w ramach jednej rezerwacji, podczas gdy podobnym problemem dotkniętych było jeszcze około 30 innych pasażerów, a pasażerowie ci (w tym Powód) stawili się do odprawy na 20 minut przed planowym wylotem samolotu.

Wniósł o:

1) zmianę wyroku poprzez zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powoda kwoty 250 EUR wraz z odsetkami od dnia 16 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty,

2) zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich ocenę prawną. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w przepisach prawa, a kwestionowany wyrok - oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej - nie może być skutecznie wzruszony na skutek apelacji.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy w oparciu o art. 381 k.p.c. oddalił złożone przez powoda w apelacji wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z raportów lotów oraz dostarczenia listy pasażerów lotu. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że dowody te były spóźnione. Bezspornie bowiem, powinność przedstawienia dowodu w tym zakresie istniała już na etapie postępowania przed Sądem I instancji.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zważył, że przyznanie odszkodowania określonego w art. 7 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004r. uzależnione zaś jest od spełnienia przez występującego z roszczeniem przesłanek wynikających z art. 3 ust. 2a, tj. posiadania potwierdzonej rezerwacji i wykazania stawienia się przez powoda na odprawę pasażerów, czego

niewątpliwie powód, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów wyrażonym a art. 6 k.c., nie uczynili przed Sądem I instancji.

W zakresie zarzutów prawa procesowego, wskazać należy, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Zwalczenie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla apelującego wersji ustaleń opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, nie uchybiając przy tym zasadom z art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji ocenie tej nie można zarzucić dowolności.

W rozpoznawanej sprawie podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Stosownie do treści art. 3 ust. 2a rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r., przepisy przedmiotowego rozporządzenia znajdują zastosowanie do pasażerów posiadających potwierdzoną rezerwację na dany lot z wyjątkiem przypadku odwołania, stawią się na odprawę pasażerów.

Wobec powyższego, zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na uznanie, że w przypadku powoda doszło do ziszczenia się – zakwestionowanych przez stronę pozwaną - wskazywanych okoliczności, co czyni nieuzasadnionym dochodzone roszczenie. Znamienne jest, iż uprawnienia pasażerów na podstawie Rozporządzenia nr 261/2004 przysługują im jedynie wtedy, gdy posiadają (nie tylko samą rezerwację, ale) potwierdzoną rezerwację na lot (zob. szerzej J. Luzak, w: Osajda, Komentarz, Legalis 2018, ed. I, art. 3 rozporządzenia 261/2004). Aby zatem pasażerowie mogli skorzystać z przepisów Rozporządzenia nr 261/2004, muszą oni potwierdzić swoją rezerwację na dany lot. Oznacza to, że pasażer powinien przejść przez proces odprawy na dany lot, chyba że otrzymał on wcześniej informację o odwołaniu lotu.

Z analizy akt niniejszej sprawy wynika, że powód nie wykazał, iż stawił się na odprawę w odpowiednim czasie celem odbycia lotu z F. do W.. Zdaniem Sądu Okręgowego, słusznie uznał Sąd pierwszej instancji, iż powód nie wykazał okoliczności stawienia się na stanowisku odpraw przed jego zamknięciem tj. zgodnie z obowiązującymi wymogami i w określonym czasie. Wymaga podkreślenia, że w sporze z przewoźnikiem to pasażer powinien wykazać - zgodnie z ogólnym ciężarem rozkładu dowodu z art. 6 k.c. - że posiada uprawnienie do wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym, tj. wykazać że faktycznie stawił się na odprawę w odpowiednim czasie. Wszystkie inne okoliczności istotne z punktu widzenia tych roszczeń muszą natomiast zostać wykazane przez przewoźnika.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz stanowisko pozwanego przedstawione w niniejszej sprawie, przyjęć należy, iż skarżący nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia. Niewątpliwie powód nie przedstawił wystarczających dowodów na wskazywaną okoliczność, zaniechał również dowodzenia za pomocą innych środków dowodowych, ograniczając się w zasadzie do wniosku o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia listy pasażerów lotu oraz raportu z lotu. W tym zaś zakresie Sąd Okręgowy zauważył, że przedstawienie listy, nawet gdyby do niego doszło, nie byłoby

wystarczającym dowodem na okoliczność zgłoszenia się powoda na odprawę. Lista bowiem zawierałaby dane osobowe osób, które kupiły bilety i miały lecieć samolotem, a nie dane osób, które faktycznie zgłosiły gotowość przelotu. Tymczasem dyspozycja art. 3 ust. 2a rozporządzenia wyraźnie wskazuje, iż przyznanie odszkodowania powinno nastąpić po wykazaniu przez wnoszącego roszczenie, że nastąpiło faktyczne uczestnictwo w przelocie. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby to po stronie pozwanego nastąpiły okoliczności uniemożliwiające dokonanie mu odprawy.

Wobec czego analiza treści zarzutów podniesionych w apelacji wskazuje, iż stanowi one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi w toku niniejszej sprawy przez Sąd Rejonowy.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty podniesione przez powoda w apelacji nie mogły doprowadzić do podważenia zasadności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku Sądu I Instancji. Nie zachodzą jakiegokolwiek przesłanki do zmiany wyroku i tym samym do uwzględnienia apelacji.

W związku z powyższym apelację powoda należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty te ustalono w oparciu o § 10 ust. 1 w zw. z § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych.